

Blindfluencer Inge ging schrijven nadat het letterlijk zwart werd voor haar ogen: „Ik besef wel dat ik niks zie, maar niet wat dat voor gevolgen heeft.” © Marc Bolsius

Ineens was Inge (63) blind, maar ze ging niet bij de pakken neerzitten en nu is ze ‘blindfluencer’

DEN BOSCH - De Bossche Inge de Munnik (63) zag vorig jaar van de ene op de andere dag alleen nog maar zwart. Ze ging echter niet bij de pakken neerzitten. Met de website blindfluencers.nl wil ze nu andere blinden helpen. „Iedereen vertelde dat die klap wel zou komen, maar die kwam maar niet.”

Pieter van Klinken 27-06-24, 09:30 Laatste update: 27-06-24, 10:15

Wat gaat er door je heen als plotseling het licht uit je ogen verdwijnt? Wat kun je nog? Wat moet je allemaal opnieuw leren? Welke hulpmiddelen zijn er voor blinde mensen? Haar website toont de veerkracht van de vrouw, die tot vorig jaar nog gewoon kon zien, maar nu zoals ze zelf zegt ‘stekeblind’ is.

Inge de Munnik maakt een foto met haar iPhone. Binnen vijf seconden klinkt een computerstem vanuit de telefoon: „Er zit een man met zwartgrijs haar voor u. Hij draagt een donkerblauw shirt en heeft een horloge om zijn linkerpols. Hij schrijft in een spiraalgebonden notitieboek met een pen in zijn rechterhand. Naast het notitieboek ligt een los vel papier met tekst erop.” De telefoon als de ogen van De Munnik. De app Be My Eyes die dit doet is één van de handige hulpmiddelen voor blinden die ze beschrijft op haar website blindfluencers.

In Nederland zijn 300.000 mensen slechtziend, waarvan 50.000 blind. Dat worden er als gevolg van vergrijzing jaarlijks meer. De Bossche marketingstrateeg is sinds vorig jaar januari één van hen. Toen raakte ze blind bij een operatie.

Te gevaarlijke ingreep

De Munnik had een gezwel in haar hoofd, een meningeoom, die in principe goedaardig was. Die drukte echter tegen een oogzenuw, waardoor ze minder ging zien. Ze werd geopereerd, maar een klein stukje van de tumor bleef aan haar oogzenuw zitten. „Dat durfde de arts niet weg te halen, want dat was een te gevaarlijke en moeilijke ingreep”, vertelt De Munnik. Dat stukje is toch weer gaan groeien. De Munnik werd nog bestraald en toen was er de overtuiging dat het wel weg was.

Ik moest naar het toilet. Maar hoe kom ik daar?

Inge de Munnik

Dat bleek een grote misvatting. Eind 2022 kwamen de klachten terug, rond kerst. Op 5 januari vorig jaar was ze bij de oogarts en een week later was de operatie. „Er was me voorspeld dat ik zestig procent kans had dat ik hetzelfde zicht zou houden, dertig procent kans op verbetering en tien procent op slechter zicht. Ik heb besloten door te zetten. Als ik niks had gedaan, was dat gezwel gewoon doorgroeid. Ik had eigenlijk geen keuze.”

Maar na de operatie zag ze niks meer. Er was nog even hoop dat het door de zwellingen van de operatie zou komen. Vier dagen kon dat duren, maar ook na

die tijd zag De Munnik niks. „Op de één of andere manier besef je het niet. Ik besepte wel dat ik niks zag, maar niet wat dat voor gevolgen had.”

Je kent niks

Het besef van de gevolgen kwam toen ze na twee weken naar huis mocht. „Ik moest naar het toilet, maar hoe kom ik daar? Je denkt je eigen huis te kennen, maar je kent niks. Dan pas merk je de gevolgen van niks meer kunnen. In het ziekenhuis werd ik nog een beetje vermaakt. Ik kreeg mijn eten, mijn drinken. Je hebt daar gewoon een ziekenhuiservaring. Of je nu een gebroken been hebt of blind bent, maakt bijna niet uit.”

Eenmaal thuis moest ze door. Eén van de belangrijkste dingen voor haar was om zelf koffie te leren zetten. Natuurlijk kwam er hulp. Thuiszorg hielp, net als Visio, een organisatie voor hulp en begeleiding voor blinden en slechtzienden. „Op de één of andere manier kon ik ermee dealen. Oké, dit is een feit. Ik kan het niet veranderen en zal het moeten accepteren. Ja, 's nachts denk ik wel: godverdorrie. Hoe ga ik geld verdienen? Wat denkt mijn man wel niet van me? Vindt hij me nog wel leuk genoeg als ik niet kan zien. Wat doen de kinderen met mij?”

Ik wilde mijn oude werk weer kunnen doen.

Inge de Munnik

Inge bleef echter positief ingesteld en haar familie liet haar niet vallen. Ze pakte de hulp met beide handen aan, ook al besepte ze nog altijd niet hoe afhankelijk ze was. „Die veerkracht zit in de genen. Ik denk in oplossingen.” Ze ging nog naar de psycholoog. Want iedereen vertelde dat de klap nog wel zo komen, maar die kwam maar niet. „Ja, mini-klapjes. Dat ik bijvoorbeeld mijn kleinkinderen niet zie als ze jarig zijn.”

„Ik wilde mijn oude werk weer kunnen doen”, vertelt ze over haar motivatie om te revalideren. De Munnik was rond de eeuwwisseling één van de eersten die een online parfumerie had. Daarna werkte ze voor verschillende bedrijven in de marketing. „In eerste instantie dacht ik: ja, het moet echt kunnen dat ik mijn werk weer kan oppakken. Misschien niet honderd procent, maar dat was wel mijn doel. Ik ben 63, ik moet nog vier jaar werken en ik heb lol in mijn werk.

Maar ja, als dat geld er niet meer is, heb ik gelukkig nog wel de ruimte om die vier jaar te overbruggen.”

Zo kan het ook

Ze begon met bloggen over haar nieuwe situatie, maar dat werd steeds meer een website met tips, activiteiten en algemene informatie voor blinden. Wat ze met blindfluencers.nl wil bereiken? „Ik wil niet betutteld worden. Bij blindfluencers wil ik er zijn voor andere mensen die zelf hun weg willen zoeken. Wegen geven: zo kan het ook. Ik heb niet de wijsheid in pacht, maar er zijn vaak heel simpele dingetjes die je kan doen om het leven makkelijker te maken.”

Mensen die inspireren. Zo is ze zelf, daar draait haar website om. „Wat ik tijdens mijn revalidatie bij Het Loo Erf ook proefde: er wordt gelachen om onszelf. Om wat we niet meer kunnen, maar we roepen ook gewoon ‘Ik zie je wel weer’ of ‘tot ziens’ . Dus er zitten daar ook mensen die dat willen. Die niet bij de pakken neer willen zitten. En ja, op dit moment hoef ik daar dan ook geen geld voor te hebben.”

De beschrijving van de verslaggever tegenover haar nam nog een kleine tien seconden in beslag. Inge heeft goede hoop dat kunstmatige intelligentie zo snel gaat dat ze over een paar jaar met een bril weer over straat kan. Dat die precies kan vertellen of ze wel of niet kan oversteken. „Als je dan toch blind moet worden, dan liever nu dan tien jaar geleden.”